

Utazás

... ahonnan nincs
visszatérés

Ki volt a bolond?

Ki volt a bölcös?

Ki a koldus?

Ki a császár?

Mi következik
öt perccel a halál után?

Utazás

... ahonnan nincs visszatérés

Az észak-olaszországi Dél-Tirolban egy templomban négy koponya található egy fal alsó párkányán. Fölöttük egy tábla lóg ezzel a felirattal: **„Ki volt a bolond? Ki volt a bölcs? Ki a koldus? Ki a császár?”** A császár hatalmából és gazdagságából már valóban semmi sem látszik. Lehet, hogy a koldus koponyája közvetlenül a császáré mellett van, de az semmit sem árul el szegénységéről, rongyairól és korgó gyomráról. Talán hajlanánk arra, hogy készítsünk egy másik táblát, amelyre ezt íránk: **„A halálban mindenki egyenlő!”** Most vizsgáljuk meg, helyes lenne-e ez a felirat.

A reklámok készítői meghatározott vásárlói rétegeket céloznak meg, azaz célcsoport orientáltan dolgoznak. Ellenben a halál vonatkozásában nincsenek célcsoportok, mert a halált senki sem kerülheti ki. Ezért is foglalkozik vele olyan sok ember: filozófusok, költők, politikusok, sportolók, színészek, analfabéták ugyanúgy, mint a Nobel-díjasok. A legintenzívebben alighanem a régi egyiptomiakat foglalkoztatta a téma, hiszen a halálnak éppen ők építették a világ legnagyobb emlékműveit, a gízai piramisokat. Egy német költő, Emanuel Geibel mindezeknek az emberi törekvéseknek a mérlegét találóan így vonta meg: **„Örök rejtély az élet, örök rejtély marad a halál.”** A halál sokféle értelmezési kísérlete közül most ragadjuk ki az evolúciós elmélet válaszait:

A halál az evolúció világképe szerint

Az evolúcióval kapcsolatos gondolatok rendszerében olyan mélyen gyökerezik a halál, hogy nélküle állítólag még élet sem volna a Földön. Ez az evolúció halállal kapcsolatos négy tantételéből válik egyértelművé:

1. A halál – az evolúció szükséges előfeltétele: Carl Friedrich von Weizsäcker, német fizikus hangsúlyozta: *„Ha az individuumok nem halnának meg, akkor nem létezne*

evolúció, akkor nem léteznének más tulajdonságokkal rendelkező individuumok (egyedek). Ezek halála az evolúció feltétele.”

2. A halál – az evolúció találmánya: Widmar Tanner, regensburgi professzor mint biológus teszi fel a halál létével kapcsolatos jogos kérdést: „Hogyan és miért érkezik a halál a világunkba, ha egyáltalán nem kellene lennie?“, majd így válaszol a kérdésre: „Az öregedés folyamata és az élettartam annak az alkalmazkodásnak a jelenségei, amely az evolúció folyamán fejlődött ki. A halál feltalálása lényegesen meggyorsította az evolúció menetét.” Tanner professzor számára a beprogramozott halál örök esély arra, hogy az evolúción belül kipróbáljon valami újat.

3. A halál – az élet teremtmője: Teljesen nyilvánvalóvá válik, hogy mennyire eltér az evolúció világképe a Biblia tanításától, amikor az evolúciós elmélet a halált emeli az élet teremtmőjévé. Ilyen értelemben nyilvánul meg Reinhard W. Kaplan, német mikrobiológus: „Ugyan az egyednek szenvedést okoz a beépített öregedés és a meghalás, különösen az emberi individuumnak, de ez az ára annak, hogy az evolúció egyáltalán létrehozta a mi fajtánkat.”

4. A halál – az élet abszolút vége: Az evolúciós elmélet értelmében az élet anyagállapot, amely kizárólag a fizika és a kémia határain belül indokolt (Manfred Eigen, Nobel-díjas, német biofizikus és kémikus).

Látjuk, hogy az evolúció nem adhat kielégítő magyarázatot arra, mi a helyzet a halállal. Ahol a valóságot kizárólag az anyag jelenségeire csökkentik le, nem marad tere a halál utáni életnek. Az ember biológiai gépezetté redukálódik, és abszolút végét a szervezete halálával azonosítják. Az evolúciós mechanizmus kerérendszerében a halál a következő élet felemelkedését szolgálja. Így egy emberi élet értéke csupán annyi, amennyivel hozzájárul az evolúció fejlődéséhez.

Kitől kaphatunk helyes választ?

Ki tudna elfogadható választ adni arra a mindnyájunkat foglalkoztató kérdésre, hogy miben áll a halál természete, és mi következik utána? Az illetőnek megfelelő kompetenciával (illetékességgel) kellene rendelkeznie, de ez csak akkor lenne lehetséges, ha a következő négy, szigorú feltételnek eleget tenne:

1) Neki is meg kellett volna halnia! (Első kézből származó információra van szükségünk.)

2) Vissza kellett volna jönnie a halálból! (Saját tapasztalatairól kellene, hogy beszámoljon.)

3) Hatalommal kellene rendelkeznie a halál felett! (Ebben illetékes kell, hogy legyen.)

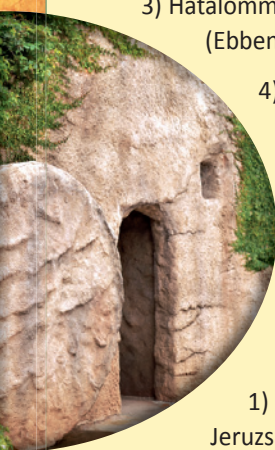
4) Teljesen megbízhatónak kellene lennie! (Elfogadható legyen számunkra, amit mond.)

Ha körülnézünk a világtörténelemben, hogy ki tud ennek a négy, különleges feltételnek eleget tenni, akkor **csak egyvalaki van**, és ez Jézus Krisztus:

1) Keresztre feszítették, és meghalt Jeruzsálem kapuin kívül. Ellenségei bizonyosak akartak lenni afelől, hogy valóban meghalt-e, és lándzsával átdöfték az oldalát, amelyből vér és víz (= vérsavó) folyt ki (János 19,34). Így tehát biztosak voltak abban, hogy Jézus valóban meghalt.

2) Előre megmondta, hogy harmadnapon fel fog támadni. Ez meg is történt, és ennek első tanúi húsvét reggel az asszonyok voltak a sírnál. Az angyal ezt mondta nekik: **„Nincs itt, hanem feltámadt”** (Lukács 24,6).

3) Az Újszövetség – a Biblia 2. része – három olyan esetről számol be, amikor Jézus hatalma által emberek feltámadtak a halálból: Lázár Betániában (János 11,41-45), a naini ifjú (Lukács 7,11-17) és Jairus lánya (Márk 5,35-43). Senki másnak, egyedül Jézusnak van

arra hatalma, hogy ilyen egyértelműen parancsoljon a halálnak.

4) Csak **egyvalaki** fordult meg ezen a Földön, aki elmondhatta: **„Én vagyok az igazság”** (János 14,6), és ez Jézus Krisztus volt. Ezt a kijelentését még ellenségeivel szemben is fenntarthatta, akik pedig állandóan azon igyekeztek, hogy rábizonyítsák akár a legcsekélyebb hibát is.

Tehát már jó nyomon vagyunk, és ezzel eljutottunk az igazság forrásához. Életünk szempontjából létfontosságú az igazság. Ugyan ki szeretné az életét tévedésre alapozni? Most ezért leszögezzük: létezik **egy** valaki, aki illetékes abban, hogy világos eligazítást adjon számunkra. Tőle tudjuk meg, mi történik közvetlenül az egyes ember halála után. Jézus a Lukács evangéliuma 16,19-31-ben válaszol két olyan ember példája által, akik éppen meghaltak. Az egyikük ismerte Istent, a másik nélküle élt. Lázárt az angyalok Ábrahám kebelére vitték, és ott, azon a helyen, amelyet az Úr Jézus Paradicsomnak is nevez, jó dolga van (Lukács 23,43). A másik, egy gazdag ember közvetlenül a halála után a pokolba jutott. Ő maga így írja le a rettenetes helyzetét: **„igen gyötrődöm e lángban”** (Lukács 16,24b). **A halálban tehát semmiképpen sem válik mindenki egyenlővé**, sokkal inkább ezt lehet mondani: ha már ezen a világon is hatalmas különbségek vannak, akkor a halálon túl egyenesen leírhatatlanul nagy különbségek lesznek. Min múlik ez? Ezt részletesen meg kell magyaráznunk.

A háromszoros halál

A Biblia egyértelmű bizonyágtétele szerint ezt a világot és minden életet Isten közvetlen teremtmői munkája előzte meg. Amikor a tökéletes teremtmést teljesen befejezte, Isten azt így minősítette: **„nagyon jó”**. Isten lény a szeretet és az irgalmasság, és ezért minden dolgot építőmestere (Példabeszédek 8,30), azaz az Úr Jézus által (János 1,10; Kolossé 1,16) alkotott meg. A teremtés során is hű maradt lénye jellemző vonásaihoz: a szelídséghez, az irgalmassághoz és a szeretethez. Ez teljesen más, mint az

evolúció stratégiája, amelyre a szenvedés és a könnyek, a borzalom és a halál jellemző. Aki Istenre úgy néz, mint az evolúció előidézőjére, vagyis ilyen teremtetési módszereket feltételez róla, az a visszájára fordítja Isten lényét. Ezért is teljesen tarthatatlan az Isten által irányított evolúció eszméje (az ún. teista evolúció).

De honnan jön akkor a halál, ha az nem evolúciós tényező, és Isten lényének sem felel meg? Megállapíthatjuk, hogy a halál általános érvényű. Minden ember meghal a kisgyerektől az aggastyánig, az erkölcsi magaslatokon járó ember ugyanúgy, mint a tolvaj vagy a rabló, egyformán meghal a hívő és a hitetlen. Egy ilyen általános és mindent uraló hatásnak hasonlóképpen általános oka kell, hogy legyen.

A Biblia azt tanítja, hogy a halál az ember bűnének a következménye. Jóllehet Isten óvta az embert (1Mózes 2,17), ő mégis visszaélt a neki ajándékozott szabadsággal, és így bűnbe esett. Ettől fogva érvényesül a bűn törvénye: **„A bűn zsoldja a halál”** (Róma 6,23). Az ember belekerült a halál vonalába, amelyet ábránkon vastag fekete vonallal jelölünk. Képszerűen **halálvonalnak** nevezhetjük. **„Ahogyan tehát egy ember által jött a bűn a világba, és a bűn által a halál, úgy minden emberre áterjedt a halál az által, hogy mindenki vétkezett”** (Róma 5,12). A bűneset előtt a halál ismeretlen volt a teremtésben.

Amikor a Biblia halálról beszél, az sohasem a létezés megszűnését jelenti. Elszakadva lenni – ez a halál pontos, bibliai meghatározása. Mivel a bűneset háromszoros halált jelent (lásd az ábrát), ezért az elszakadás is háromszoros:

1. A szellemi halál: A bűnbeesés pillanatában az ember a szellemi halálba került, azaz kiszakadt az Istennel való közösségből. Ebben az állapotban él ma minden olyan ember, aki nem hisz a Teremtőjében. Az ilyen emberek önző módon saját maguk határozzák meg az életüket, és engednek a bűn csábításának és szenvedélyének. Úgy élik az életüket, mintha Isten egyáltalán nem létezne. Nincs személyes kapcsolatuk Jézus Krisztussal, és elutasítják a Bibliában található jó hírt, Isten üzenetét. Isten szemében

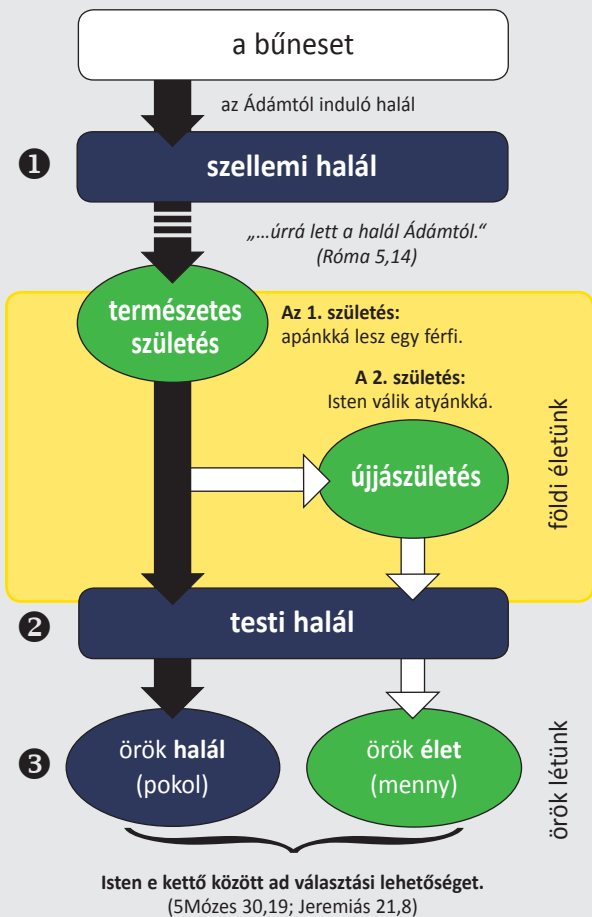
ők szellemileg halottak, jóllehet testileg nagyon is eleve- nek lehetnek.

2. A testi halál: A bűneset további következménye, hogy bekövetkezik a testi halál. „... **míg visszatérsz a földbe, mert abból vétettél**” (1Mózes 3,19). A bűneset miatt az egész teremtés a romlandóság martaléka lett.

3. Az örök halál: A halálvonalat végállomása az örök halál. Ott azonban az ember létezése nem szűnik meg soha (Lukács 16,19-31). Ez az Istentől való végleges elszakadás állapota. Az ilyen emberen megmarad az Isten haragja, mert „**egynek (Ádámnak) a vétke lett minden ember számára kárhozattá**” (Róma 5,18). Az Úr Jézus a pusztulásnak ezt a helyét pokolnak nevezi, ez a gyötrelmes létezés helyszíne. Ott „**olthatatlan**” a tűz (Márk 9,43 és 45) és „**örök**” (Máté 25,41), ott „**sírás és fogcsikorgatás**” van (Lukács 13,28). Az egy rettenetes hely, „**ahol férgük nem pusztul el, és a tűz nem alszik el**” (Márk 9,48). Ez az „örök pusztulás” helye (2Tesszalonika 1,9).

Hogyan nézi, és mit tesz Isten, amikor mi a saját magunk okozta pusztulás felé rohanunk? Irántunk való határtalan irgalma és szeretete révén feláldozza értünk a Fiát a golgotai kereszten, hogy megteremtse a menekülés páratlan lehetőségét. Jézusnak a keresztfán elhangzott utolsó szava: „**elvégeztetett!**”, képszerűen jelzi, hogy készen áll az **életvonal**. Istennek az a kijelentett akarata (pl. 1Timóteus 2,4), hogy megmeneküljünk az örök pokoltól, vagy képszerűen: hogy kiszállhassunk az örök halál felé robogó vonatból. Isten hív bennünket, hogy menjünk át a szoros kapun, amely után az út a menny felé visz (Máté 7,13a és 14). A Biblia bizonyágtétele szerint Jézus az egyetlen ajtó, és így **az egyetlen út**, amely a megmeneküléshez vezet. Ha átszállunk az élet vonatára, már az örök élet részesei vagyunk.

Az egyik vonatról a másikra úgy szállhatunk át, hogy lélekben a ma is élő Jézus Krisztushoz fordulunk, megvalljuk Neki minden eddigi bűnünket, bocsánatot kérünk Tőle, és elfogadjuk Őt Megmentőnknek. Így leszünk Isten szemében új teremtménnyé. A bűnbocsánat ajándékát

mindenki személyesen fogadhatja el, ha akarja. Amit mi kegyelemből ajándékba kapunk, az Isten számára felmérhetetlenül sokba került: Fia feláldozásába. Aki hit által elfogadja Isten ajánlatát, annál döntő fordulat következik be, amely örök életet eredményez (János 5,24). Erre Isten az embernek csak a földi léte idején ad lehetőséget.

Az életre vezető út

Egyik előadásom után eljött hozzám egy fiatalember beszélgetni. Megkérdeztem tőle: „Hol vagy most?” Tömör

válasza ez volt: „A pályaudvaron állok!” Felismert valamit, mégpedig azt, hogy a halálvonatot a lehető legsűrűsebben el kell hagynia. A kérdése ez volt: „Hogy tudok most beszállni az élet vonatába?” Megengedte, hogy megmutassam neki az utat, és most boldogan halad a lehető legjobb cél felé.

Isten nemcsak a haragját mutatja meg a bűn miatt, hanem a szeretetét is a bűnös iránt. Ha ma felszállunk az élet vonatára, akkor azzal helyet foglalunk magunknak egy gyönyörű helyre, a mennybe, amelyről az 1Korintus 2,9-ben ezt olvassuk: **„Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett, azt készítette el az Isten az őt szeretőknek”**. Mit választunk, az életet vagy a halált, a mennyet vagy a poklot? Annak eldöntését, hogy melyik úton akarunk járni, Isten mint szabad lényekre, ránk hagyja: **„Elétek adtam az (örök) életet és a(z örök) halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet!”** (5Mózes 30,19). Itt is nyilvánvalóvá válik, hogy Isten akarata egyértelműen az életre irányul. Az ábrából levonható következtetést egy mondatban így fogalmazhatjuk meg:

Ha **csak egyszer születél** (természetes születés), akkor **kétszer halsz meg** (először testi halállal, azután örök halállal),
ha viszont **kétszer születél** (természetes születés és újjászületés Krisztus által), **csak egyszer halsz meg** (testi halál)!

A Jézus Krisztusba, az Isten Fiába vetett hit megszabadít a kárhozatos ítélettől, és az örök élet bizonyosságát adja: **„Aki hallja az én Igémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van; sőt ítéletre sem megy, hanem átmént a halálból az életbe”** (János 5,24).

Ha belegondolunk ennek a hitbeli döntésnek a horderejébe, akkor mindjárt az is világossá válik, micsoda tragikus hatása van az evolúciós elméletnek hívei életére és halálára nézve. Az evolúciós elmélet elhomályosítja az örök halál veszélyét, és megakadályozza, hogy az ember elfogadja a menekülés felajánlott lehetőségét. Jézus

Krisztus azonban azért jött, hogy megmentsen a pusztulástól, az örök kárhozattól. Ezért fordulj most imádságban Istenhez! Szállj le még ma a halálvonatról, és szállj át az életvonatra! Ennek a döntő változásnak a következő imádság lehet a kezdete:

Úr Jézus Krisztus, ma felismertem, milyen végzetes helyzetben vagyok. Életmódom semmiképpen sincs összhangban a Te Igéddel. Most már tudom, hogy rossz vonaton utazom. Emiatt nagyon megrémültem, és most Hozzád kiáltok segítségért. Bocsásd meg minden bűnömet, amelyeket nagyon bánok. Változtasd meg életemet azáltal, hogy vágyat adsz olvasni Igédet, a Bibliát, és add, hogy hozzá igazíthassam az életemet. Segítségeddel most felszálok az élet vonatára, és örökre Veled szeretnék maradni. Most szívembe hívlak, légy Te az életem Ura; adj nekem erőt és akaratot, hogy Téged kövesselek.
– Szívből köszönöm, hogy megszabadítottál a bűneimtől, és most már Isten gyermeke lehetek. Ámen.

Dr. Werner Gitt
ny. igazgató és professzor, informatikus

Eredeti cím: Reise ohne Rückkehr
A szerző honlapja: www.wernergitt.de

Herausgeber und Copyright ©: DIE BRUDERHAND e.V.
Am Hofe 2, D-29342 Wienhausen, Telefon: 05149/ 98 91-0, Fax: -19
E-Mail: bruderhand@bruderhand.de; Homepage: bruderhand.de

Nr. 1506: Ungarisch / Hungarian, 1st edition 2011

